

Edward Albee

Arvem er lange far
**VIRGINIA
WOOLF?**

Premiere **Aarhus Teater** Store Scene **9. april 2003**

**MANGT ET ÆGTESKAB
ER EN DØDSDOM,
DER BLIVER FULDBYRDET
I ÅREVIS.**

(AUGUST STRINDBERG)

> > >

EDWARD ALBEE (12.3.1928) THE ZOO STORY (urprem. Berlin 1959) THE DEATH OF BESSIE SMITH (urprem. Berlin 1960 - Aarhus Teater 1964/65) THE SANDBOX (urprem. 1960) FAM AND YAM (urprem. 1960) THE AMERICAN DREAM (urprem. 1961) WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF? (urprem. 1962 - Aarhus Teater 1973/74) THE BALLAD OF THE SAD CAFÉ (urprem. 1963 - dramatisering af Carson McCullers) TINY ALICE (urprem. 1964) MALCOLM (urprem. 1965 - dramatisering af James Purdy) A DELICATE BALANCE (urprem. 1966 - Aarhus Teater 1968/69) EVERYTHING IN THE GARDEN (urprem. 1967 - bearbejdelse af Giles Coopers skuespil) BOX-MAO-BOX (urprem. 1968) ALL OVER (urprem. 1971) SEASCAPE (urprem. 1975)

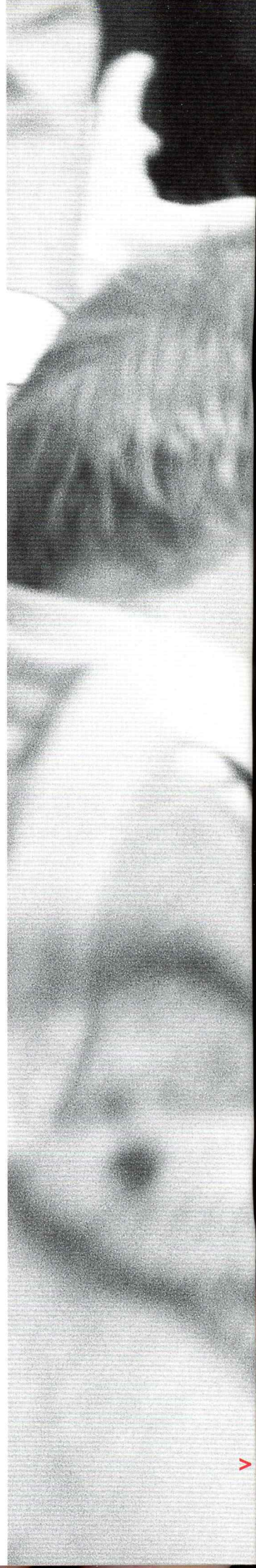

> > >

LISTENING (urprem. 1977) COUNTING THE WAYS (urprem. 1977) THE LADY FROM DUBUQUE (urprem. 1980) LOLITA (1981 - dramatisering af Vladimir Nabokov) FINDING THE SUN (1982) THE MAN WHO HAD THREE ARMS (1981) MARRIAGE PLAY (1986/87) THREE TALL WOMEN (1990/91) THE LORCA STORY (1992) FRAGMENTS; A CONCERTO GROSSO (1993) THE PLAY ABOUT THE BABY (urprem. Houston 2000) THE GOAT OR WHO IS SYLVIA? (urprem. Broadway 2002) EDWARD ALBEE HAR MODTAGET MANGE PRISER, BL.A. PULITZER PRIZE FOR A DELICATE BALANCE SEASCAPE OG THREE TALL WOMEN SAMT TONY AWARD OG DRAMA CRITICS CIRCLE AWARD FOR WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF? ■

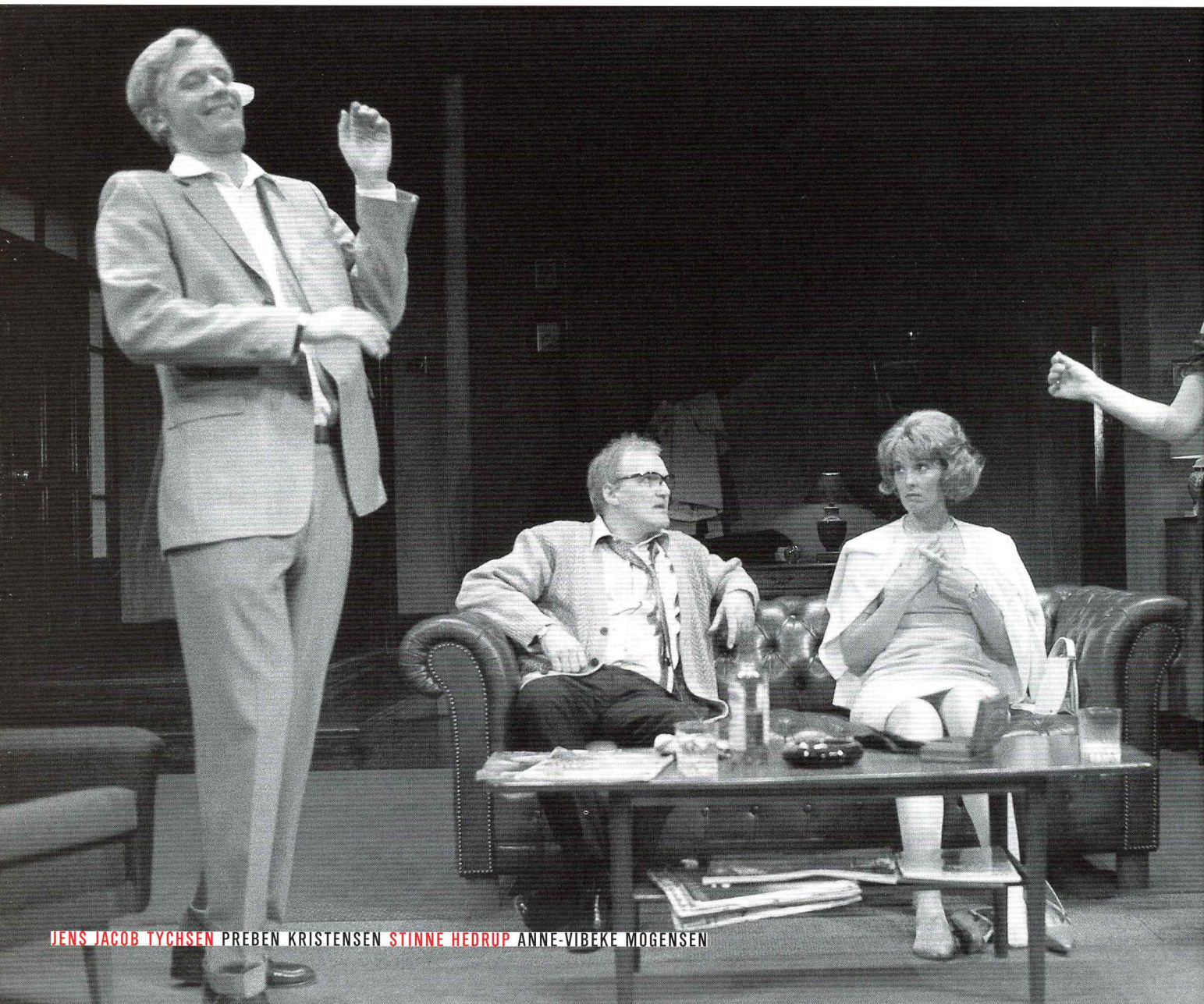
Hvem er bange for **VIRGINIA WOOLF?**

Lad det være sagt fra begyndelsen: For de fleste af os er *Hvem er bange for Virginia Woolf?* synonymt med Elizabeth Taylor og Richard Burton. Vi tænker på de to Hollywood-stjerners ægteskabskrig både foran og bag kameraet. Vi tænker på et stormfuldt kærlighedsliv, som resulterede i to skilsmisser. Vi ser for os en smuk diva med en gråhåret paryk og en stilfuld englænder i uldtrøje i færd med at slynge spydigheder efter hinanden. Ja, på trods af at Edward Albees stykke sidste år fyldte fyrre og hører til et af efterkrigstidens mest spillede skuespil, indgår det for evigt i vores fælles bevidsthed som filmen, hvori parret Burton/Taylors privatliv blev placeret på det hvide lærred.

"ÆGTESKABET ER DEN ENESTE KRIG, HVOR MAN SOVER SAMMEN MED FJENDEN."
(WOODY ALLEN)

JENS JACOB TYCHSEN PREBEN KRISTENSEN STINNE HEDRUP ANNE-VIBEKE MOGENSEN

Det er både godt og skidt. Mike Nichols film er uden tvivl en fin version af stykket. Takket være den, har flere taget del i George og Marthas natlige eventyr, end hvad der ellers havde været muligt. Det som så let kunne være blevet et tamt Hollywood-melodrama, holder også i dag som et pirrende og meget velspillet kammerspil. Men samtidig skal det understreges, at filmen kun er én af mange tolkninger som er foretaget i årenes løb. Stykket handler trods alt ikke om to filmstjerners hverdagsproblemer. Albee regner ikke selv filmen som en af sine favoritter. Hans drømmepar har altid været Bette Davies og James Mason.

EUROPAPREMIEREN

Det er nok ingen tilfældighed, at Europapremieren på *Hvem er bange for Virginia Woolf?* tilfaldt Ingmar Bergman og Dramaten i Stockholm. Her i Skandinavien føler vi os fortrolige med tematikken. Den opdigtede søn har anstrøg af Ibsens livsløgn og ægteskabet som et helvede blev jo allerede kortlagt af Strindberg. I USA har både O'Neill og Arthur Miller forvaltet vores "nordiske" dramaturgi. Og vor tids Lars Norén slutter cirklen herhjemme i Skandinavien igen. Hvorfor er Albees stykke så populært? Er vi så modtagelige for en velskrevet elendighed? Måske tiltaler stykket os, fordi det tilbyder os et lysere alternativ. Kritikere har for sjov kaldt det "Lang nats rejse mod dag", netop fordi det åbenbarer et håb midt i natemørket. Mens O'Neills og Noréns figurer for det meste glider forbi hinanden, finder George og Martha gennem konfrontationen frem til en forløsning i forhold til livsløgnene.

Albee slog igennem i begyndelsen af 1960-erne med en række én-aktere, som etablerede ham som en ny samfundskritisk stemme i amerikansk teater. Han viste et bredt spektrum af stilarter, fra den brutale naturalisme i *The Zoo Story* til det rent absurdistiske i søskendestykkerne *The Sandbox* og *The American Dream*. Han blev sammenlignet med europæiske dramatikere som Genet, Ionesco og Pirandello. Det var også i Europa, i Berlin, han blev spillet for første gang – passende nok sammen med Becketts *Krapps sidste bånd*. Dette gav ham etiketten 'amerikansk absurdist', en titel, som nok er en anelse misvisende, men som hjalp til at få hans karriere i gang. Skeptiske New York lod vente med sin interesse. Men takket være to ildsjæle til producenter, som vendte det hyperkommercielle teater ryggen for at satse på off-Broadway, kunne teaterpublikummer snart bevidne en ny stemme – en sammensmeltning af amerikansk hverdagsstudie og europæisk symbolteater. Norman Mailer, som så den første reading af *The Zoo Story* bedømte den som "the best fucking one-act play I've ever seen".

BROADWAY

Beretningen om Albee og *Hvem er bange for Virginia Woolf?* er også historien om Broadway og dens økonomiske konservatisme. Efter fremgangen med én-akterne var der mange, som forventede, at Albee skulle tage skridtet fuldt ud og debutere med et helaftensstykke på Broadway. Kongen af off-Broadway, som han nu blev kaldt, havde allerede nævnt et planlagt stykke med titlen *The Exorcism* om et akademikerpar. Men ingen kunne drømme om, hvad som skulle komme. Uropremieren i oktober 1962 faldt i mange henseender sammen med et kritisk øjeblik i amerikansk teater. TV var i gang med at lægge låg på den levende underholdning. Den lette underholdningsdramatik var godt i gang med at kvæle al

>

>

>

09

>

ÆGTESKABET ER EN GIDSELTAGNING MED STATENS MEDVIRKEN

(HELEN BELLS)

anden dramatik. I sæsonen 1962-63 var *My Fair Lady* og *Sound of Music* stadigvæk trækplastre for det største publikum. Musicalversionen af *Oliver Twist* var den bedst besøgte "nye" opsætning, og blandt skuespillene var det mest cocktailklirrende komedier som trak i folk. Ikke siden O'Neills *Lang dags rejse mod nat* var noget ny-skrevet dramatik af betydning blevet opført i USA. Mens det politiske teater fejrede triumfer på den anden side af Atlanten, blev amerikanerne tvangsfodret med fjerlette sit-coms. Albees nye stykke med sin provokerende blanding af borgerligt salondrama og Artaud-inspireret ritual landede som en bombe i denne kulturelle ørken.

FANTASIBARNET

Det opdigtede barn, som så mange kritikere fokuserede på, er ikke blot centralt i dette stykke, men i hele Albees æstetik. Familien som instrument for selvbedrageri er nok det mest personlige og konsekvente tema i hans skuespil. Tanker om forældreskab, børn og forældres ansvar over for hinanden og kernefamiliens tomhed løber som en rød tråd igennem hele forfatterskabet. Fra *The American Dream* til hans senest opførte stykke *The Play About The Baby* vrir det med børn uden identitet og forvirrede, modstræbende forældre. Ligesom man finder det i beretningen om George og Martha og deres søn. Motiver som ægteskab, frugtbarhed og den nedarvede skræk for barnløshed sammenflettes til et flertydigt studie i ensomhed.

Albee selv blev adopteret kort efter fødslen i 1928 af millionærparret Reed og Francis Albee. Han var medejer af et teaterimperium, hun en trænet selskabsløve. For 133 dollars købte de en potentiel arving og plantede ham i et kærlighedsløst overklassemiljø. *Hvem er bange for Virginia Woolf?* har været tolket både som en kritik af efterkrigstidens velfærdssamfund som Albee voksede op i og som en allegori over Vestens forfald. *Fantasibarnet* er skiftevis blevet opfattet som den amerikanske konstitution og som Albees alter ego.

Men uanset tolkning, så finder man en glødende kærlighedshistorie – måske den stærkeste, der er skrevet til scenen i 1900-tallet. George og Martha elsker hinanden grænseløst. Og al ubehersket kærlighed kræver som bekendt et offer. Den amerikanske drøm, som Albee tegner, er ikke gratis. Den er lumsk og kræver en form for social tilpasning som modbetaling. George kan, men vil ikke, holde sig til universitetets interne regler. Martha ville intet hellere end at være tilfreds, mens hendes kærlighedsløse opvækst og grænseløse behov for opmærksomhed støder den, hun elsker mest, bort. I stærk kontrast står den lovende unge biolog og hans søde lille kone, hvis fællesskab

helt og holdent bygger på en skingraviditet. Marthas "blondhårede og blåøjede" søn og Honeys tomme babymave har forskellig baggrund, men resulterer i samme slags fødsel. Begge par føder tomheden, en opsummering af deres bristede forhåbninger om livet.

BANEKRYDER

Albees stykker giver ikke svar på livets spørgsmål, og på trods af en vis forsoning mellem George og Martha til sidst, tilbyder de aldrig nogen gennemført c-durklingende slutning. Det samme gælder for Albees karriere. Han har skrevet over tyve stykker, men kun fire-fem kan regnes som rigtigt betydningsfulde.

Broadway indfangede ham, når det gik godt og hans navn solgte billetter. Albee har nu ikke haft en Broadway-premiere siden 1983.

For os som elsker *Hvem er bange for Virginia Woolf?* er Edward Albees navn skrevet i sten. I et større perspektiv skal vi mindes ham som en banebryder inden for teatret. I en tid hvor kommerciel og ikke-kommerciel teater var allermest polariseret brød han barrieren i mellem dem. Han beviste i nogle år at vedkommende dramatik kan løfte sig over finansielle bremseklodser. Og i hans kølvand kom Sam Shepard, David Mamet, Landford Wilson og andre som hver især fornyede og endnu fornyer det amerikanske drama.

Albee er 75 år gammel. Næppe længere nogen ung herre. Kan vi stadigvæk forvente os et nyt mesterværk? Eller skal vi prise os lykkelige over, at han har beriget vores litteratur og teater med et så fantastisk stykke? Albee selv siger: "We all insist – hope? – that we haven't written our best work yet". Så måske...

Marc Matthiesen

EDWARD ALBEES

HVEM ER BANGE FOR VIRGINIA WOOLF?

Isenesættelse

PATRICK MASON

Scenograf

JOE VANEK

Oversættelse

VIGGO KJÆR PETERSEN

Lysdesign

HOWARD HARRISON

Lyddesign

JEPPE LARRIS

George

PREBEN KRISTENSEN

Martha

ANNE-VIBEKE MOGENSEN

Nick

JENS JACOB TYCHSEN

Honey

STINNE HEDRUP

Forestillingsens varighed:

ca. 3 timer og 30 minutter

inkl. 15 min. pause efter 1. akt og 3 min. pause efter 2. akt

Forestillingsleder

Joe Otterstrøm

Regissørassistent

Vibeke Pagh Schultz

Suffli

Birgitte Hansen

ANNE-VIBEKE MOGENSEN

Aarhus Teater
er støttet af
Århus Amt

Forestillingssponsor

Danske Bank

Læs om skuespillerne på www.aarhustheater.dk
www.aarhustheater.dk udvikles i samarbejde med webbureauet
Novisell ApS og softwareudvikleren Dynamic Systems A/S

NOVI GLL dynamicWEB®

REFLEKTIONER

AF

INSTRUKTØREN

PATRICK

MASON

"Hvem er bange for Virginia Woolf?" – eller som Albee har sagt: "Hvem er bange for at leve uden illusioner?". Den engelske forfatter Virginia Woolf (1882-1941) skabte i sine romaner en raffineret impressionistisk stil. Hun undersøgte en indre psykologi, et indre liv (stream of consciousness) ved at afklæde sine personer deres illusioner og løgne. Woolf begik selvmord – måske på grund af hendes egen modvilje mod at leve med illusioner, eller måske fordi hun ikke kunne leve uden dem? Albee selv så først titlen skrevet som graffiti på et toilet i Greenwich Village.

Titlen er også et ordspil over sangen "Hvem er bange for den store stygge ulv?" fra børnefortællingen "De tre små grise" – det er ulven som puster til det hus, som de tre små grise har bygget for at beskytte sig selv, og vælter det for derefter at spise grisene. Nogen gange sammenlignes Martha med ulven, nogen gange George – på samme måde, alt efter situationen, identificeres både Martha og George med ofrene, grisene. På skift er de begge offer og bøddel. Begge påtager de sig barnlige kendetegn, opfører sig barnligt, slår over i babysprog, og så har de selvfølgelig deres imaginære barn.

Deres navne – Martha og George – er også navnene på Amerikas tidligere præsidentpar, "førsteparret" George og Martha Washington. Dermed bliver Albees figurer billedet på et arketypisk amerikansk par eller måske nærmere et ironisk udtryk for solide værdier grundlagt af sådanne foregangsfigurer. De bor i et smukt gammelt hus fra 1800-tallet i New England på universitetet New Carthage's grund. De to gange "New" understreger på ironisk vis personernes higen efter en ny begyndelse – illusionen om at bygge en ny verden – realiteterne synes dog at være langt fra denne drøm. Men England og Kartago er også begge betydelige riger – mere specifikt i den imperialistiske krig mellem England og Amerika og i krigen mellem Rom og Kartago (den puniske krig). Begge er de udtryk for revolution og konflikt. På samme måde sværger George og Martha "krig til døden".

Stykket foregår i kølvandet på Anden Verdenskrig og samtidig med Den Kolde Krig – sammenstødet mellem Sovjet og Amerika. Det berlinske løfte nævnes: Albee fortæller, at han opkaldte Nick efter

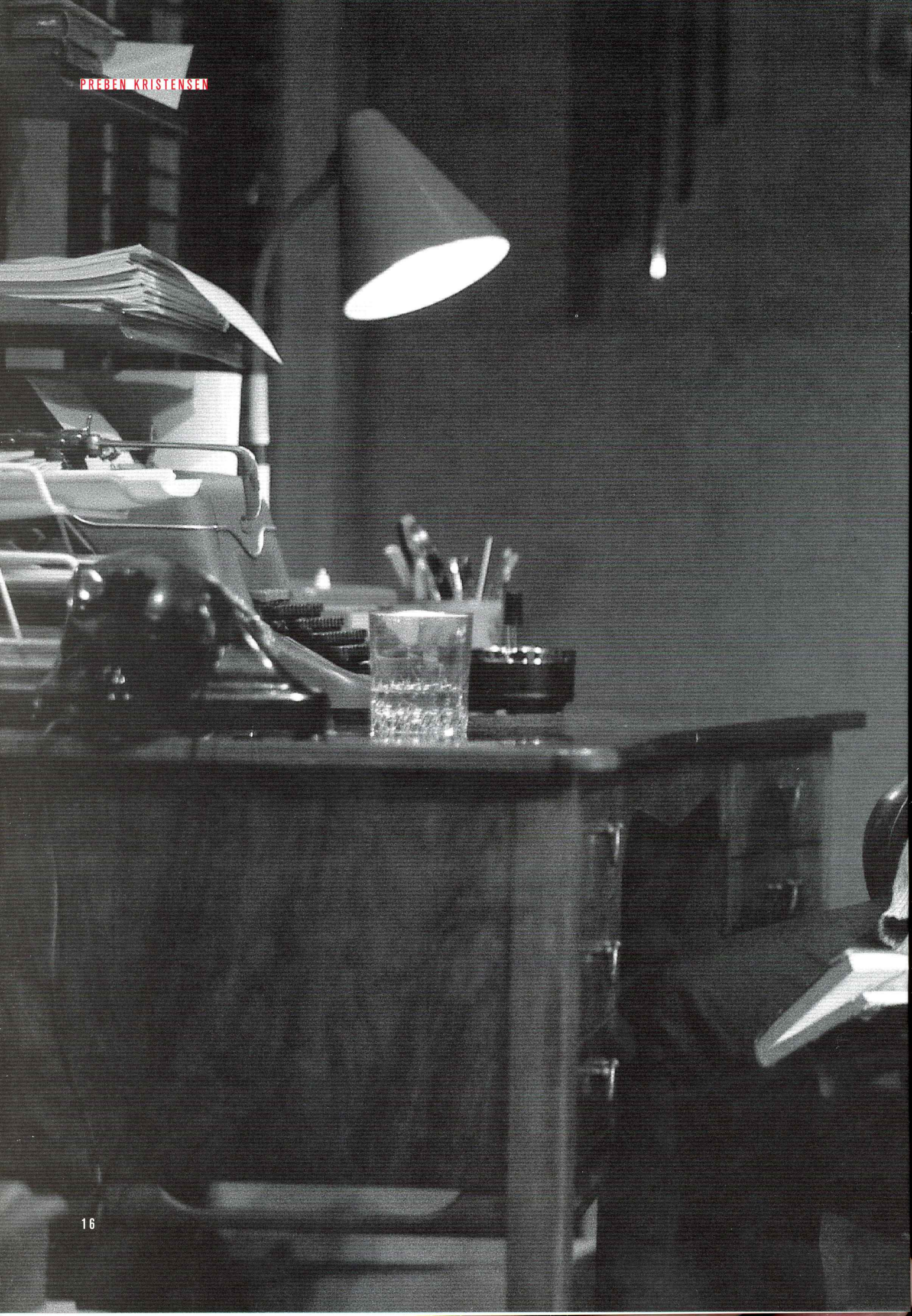
Nikita Krushev – Kennedys nemesis. Stykket blev skrevet på det tidspunkt, da Berlinmuren blev bygget, og da Cubakrisen forværredes. Skrevet i 1962 foregriber stykket mordet på Kennedy og senere sammenbruddet på Den Amerikanske Drøm i forbindelse med Vietnam.

Nick og Honey er den tapre nye verden, efterkrigstidens tapre nye drøm. Nick, videnskabsmanden med hans totalitære planer om kromosom-kontrol, repræsenterer en kold teknokratisk fremtid, og Honey – den uskyldige Honey er en typisk ung kvinde fra midt-vesten.

George og Marthas krig er en hjemlig amerikansk krig, det er en kold krig, en krig, der er gensidigt nedbrydende. Den, på det tidspunkt, aktuelle imperialistiske krig mellem kommunisme og demokrati udspiller sig ironisk her på mikroplan som en krig mellem mand og kone – en krig om dominans og magt, og som en krig mellem generationer, ligeledes om magt og dominans. Lad det være inden for universitetet eller på verdensplan. Dette er et portræt af 1960'ernes Amerika – syg og desorienteret under nedens et glansfuldt billede på den nye orden.

Men det er selvfølgelig ikke bare et stykke om Den Kolde Krig og den politiske situation i 1950-60'erne. Stykkets universelle betydning er ikke mindst at hente i dets rystende portræt af et midaldrende ægte-skab, dets levende beskrivelser af psyko-seksuelle spil, af magt og dominans, der leverer brændstof til denne nats krig. Krigen er en metafor for et ægteskab mellem modsætninger, eller ægteskabet er en metafor for krig mellem modsætninger. Mennesket lever med evige konflikter: livet selv er en krig – kun gennem krig kan vi finde ud af at handle. Stykket viser, at en tilstand af bestandig krigsførelse definerer os som mennesker – sådan er vores essentielle vilkår.

(Oversat af Trine Holm Thomsen)

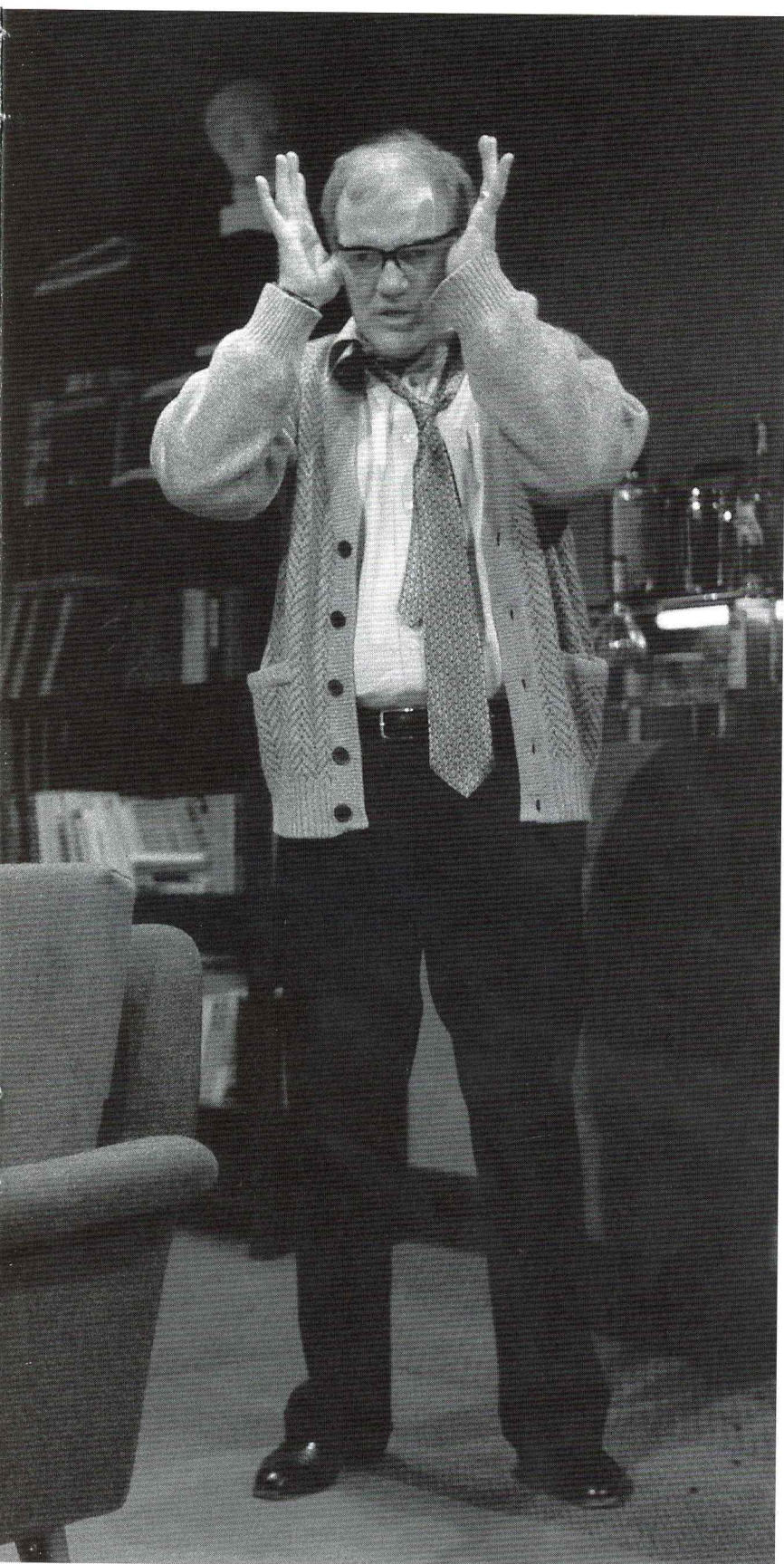
“

Og
de
levede
lykkeligt
til
deres
dages
ende...

”

ANNE-VIBEKE MOGENSEN PREBEN KRISTENSEN

George: Martha, for helvede, du må ikke dø!

Martha: For satan, din barnerøv! Du bliver 95 næste måned og du går i døds-kramper allerede!

George: Sgu da ikke mig! Sgu' da dig, der er på vej i ovnen! Hvor mange bliver 100 med dit forbrug?

Martha: Det er din panik! Du pisser i sofaen ved tanken om, at jeg skal gå først!

George: Martha, dit kobrøl! Du siger det ikke til nogen!

Martha: Hvem i Burton-og-Taylor skal du så snakke med?

George: Vi har ikke talt sammen siden du forførte mig engang før krigen.

Martha: Hvad er det for en krig, skat? Den lille puniske?

George: Men det bliver jo lystigt. Med al den gin du har bællet. Krematoriebombe!

Martha: Jeg håber du kommer til at hygge dig i de ukendtes askeskuffe.

George: Får det sgu sjovere end dig nederst i højre hjørne af bagsiden på papa universitetsrektors mammutmausolæum. "Her hviler Martha – hun tog fejl!"

Martha: Du var fejlen!

George: Yes! Yes! Martha! Du gik lige i fælden! Med åbne øjne! For satan i Tove-og-Victor! Efter alle de år! Man kan faneme ikke mærke på dig, du er 98.

Martha: Jeg myrder dig!

George: Det tør du ikke! Du tør ikke overleve mig! Hvem skal du så snakke med, skat? De er døde af kedsomhed alle sammen.

Martha: Du har ikke lidt mere is?

George: Kun mellem benene.

Martha: Vi kan ikke dø!

George: Det er det der binder os sammen.

Martha: Tror fanden du blev falleret som historiker. Du skulle have været filosof.

George: Jeg myrder dig.

Martha Så dør jeg! Ha!

PATRICK MASON – instruktør

Patrick Mason er uddannet på Central School of Speech and Drama, London. I 1972 blev han ansat på Abbey Theatre som stemmetræner og instruktørassistent, arbejdede sammen med Hugh Hunt (*The Silver Tassie*) og Michael Cacoyannis (*Ødipus*) samt underviste på Abbey School of Acting. Han blev medlem af lærerstaben ved Manchester University i 1974 og underviser i skuespillerstudier. Han underviste og koordinerede undervisningsforløb på flere universitetsniveauer og instruerede på Stables Theatre og University Theatre.

I 1977 vendte Patrick Mason tilbage til Abbey Theatre som husinstruktør, hvor han bl.a. instruerede Tjekhovs *Mågen* for Irish Theatre Company samt skuespil af Congreve og Sheridan for Greenwich Theatre i London og *Krieg* på Project Arts Centre. Han modtog Harvey-prisen for iscenesættelsen af *Piraterne fra Penzance* på Olympia Theatre i 1981.

Som freelance-instruktør i 1983 instruerede han på Bristol Old Vic og Gate Theatre. I 1985 iscenesatte han bl.a. Shaws *Jeanne d'Arc* på Guthrie Theatre, Minneapolis og Shaws *Heartbreak House* på Gate Theatre og i 1986 Michael Frayns nye oversættelse af *Mågen* på Palace Theatre, Watford. Andre teaterproduktioner inkluderer *Bunbury* og *Bagtalelsens Skole* og *Begær under Elmene* i Greenwich. Han modtog Harvey-prisen for *Peer Gynt* på Gate Theatre i 1988.

Han fastholdt forbindelsen til Abbey Theatre og Peacock Theatre i mange år og blandt de mange forestillinger, han instruerede her er skuespil af Thornton Wilder, Shaw, Feudeau, Tjekhov og Shakespeare. Hans opsætning af Tom MacIntyres *The Great Hunger* turnerede til Belfast, London, Edinburgh, Paris, Leningrad, Moskva, Philadelphia og New York.

Hans iscenesættelse af Brian Friels *Dansen under høstmånen* havde premiere på Abbey Theatre inden forestillingen gæstede Royal National Theatre og blev overført til Poenix Theatre i West End og til Broadway samt turnerede i England og i Australien. Han modtog en Tony Award for Bedste Instruktør i 1992. I 1993 iscenesatte han på Abbey Theatre *Wonderful Tennessee*, som blev overført til New York. I 1994 var han ansat som kunstnerisk leder af the National Theatre Society Limited.

Blandt hans seneste iscenesættelser på Abbey Theatre er Hugh Leonards *Chamber Music*, Brian Friels *Philadelphia*, *Here I Come*, *Engle i Amerika* af Tony Kushner, Shakespeares *Macbeth*, *Bunbury* af Oscar Wilde, *The Secret Fall of Constance Wilde* af Thomas Kilroy og allersenest: *Dolly West's Kitchen* af Frank McGuinness, som blev overført til Old Vic Theatre i London.

Hans operaiscenesættelser indbefatter tre produktioner til Wexford Festivalen, bl.a. *Don Giovanni/Turandot* (1989), desuden *Don Giovanni* for Dublin operaen, *Don Pasquale* og *Rigoletto* for bl.a. English National Opera.

Patrick Mason er medlem af flere kulturinstitutioner og råd.

JOE VANEK - scenograf

Joe Vanek (1948) har tidligere skabt scenografi til Flemming Flindt bl.a. *Kærlighed til de tre appelsiner* (Det Kgl. Teater og Covent Garden, London), *Legs of Fire* (Det Kgl. Teater og Ballet San Jose, Californien) og senest til *Dødens Triumf* på Østre Gasværk i 2002. Joe har ligeledes skabt scenografi til Elaine Padmores opsætning af *La Contesa Da Numi* på Det Kgl. Teater.

Andre operaer indkluderer: *Così fan Tutte*, *Don Giovanni*, *Turandot* (Busoni), *The Duenna*, *Don Pasquale*, *Ariane and Bluebeard*, *Rigoletto*, *The Threepenny Opera* (med Marianne Faithfull), *Il Trittico*, *The Rake's Progress*, *The Makropulos Case*, *Lady Macbeth of Mtsensk* og *The Silver Tassie* (som vandt Irish Times Award for bedste kostumedesign I 2002).

I London er Joe Vaneks mest anerkendte design Brian Friels *Dansen under høstmånen* i 1990. På Broadway fik opsætningen 2 Tony prisenomineringer for bedste scenografi og kostumedesign.

Joe Vanek har arbejdet på adskillige teatre i London, bl.a. Mermaid, Greenwich, Almeida, Bush, Barbican, Apollo og Hammersmith i London.

I Dublin – hvor Joe Vanek har boet siden 1994 – har han haft et langt samarbejde med the Abbey (National) og Gate Theatre. For nylig, på The Gate har han skabt design til den amerikanske filminstruktør Neil Labutes to stykker *6.a.s.h.* og *The Shape of Things*.

Hans seneste opgave var *The Queen of Spades* for Opera Ireland, inden turen gik til Århus og scenografi og kostumedesign til *Hvem er bange for Virginia Woolf?*

Fem restauranter tilbyder Aarhus Teaters publikum en gratis dessert eller oosteanretning, ved bestilling af hovedret fra menuen. Fremvis teaterbilletten

HOWARD HARRISON – lysdesign

Howard Harrison har lavet lysdesign for blandt andre The Royal Shakespeare Company, Royal National Theatre, Donmar Warehouse, Royal Court, Royal Opera, English National Opera, English National Ballet, Australian Opera, Kirov Opera og for Metropolitan Operaen.

Hans opgaver inkluderer Abba-musicalen *Mamma Mia!* i London, Toronto, Australien, Tyskland, Japan samt på Broadway. *Heksene fra Eastwick* i West End og Australien. *Kat på et varmt bliktag* i West End, *Svanesøen* og *Romeo og Julie* for den Engelske National Ballet, *Privatliv* og *Ung Vrede* på Royal National Theatre, *Stormen*, *Timon fra Athen* for the Royal Shakespeare Company, *Tales from Hollywood* og *Privates on Parade* på Donmar Warehouse, *Teeth'n'-Smiles* på the Crucible Sheffield, *Nøddeknekkeren* på Sadler's Wells samt Englandsturné og Noel Cowards *Vortex* for the Donmar Warehouse.

Hans opera opgaver inkluderer Verdis *Aida* Masnadieri og *Otello* for the Royal Opera, *Beatrice og Benedict* for Welsh National Opera og Opera Australia, Benjamin Brittens *Albert Herring* for Opera North og *Makropulos affærer* og *Nabucco* for Metropolitan Operaen.

Howard har været nomineret fire gange til Laurence Olivier Award som bedste lysdesigner og har modtaget the Australian Green Room Award i 2001 for hans arbejde på *Mamma Mia!*

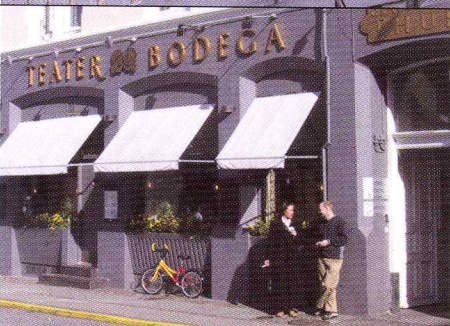
Jacob's Bar BQ

Vestergade 3 · 8000 Århus C
Tlf. 8732 2420
www.jacobs-bar-bq.dk
E-mail: info@jacobs-bar-bq.dk
Køkken: Man.-lør. 11.00-01.30
Søn. 17.00-01.30

Bryggeriet Sct. Clemens

Kannikegade 10 · 8000 Århus C
Tlf. 8613 8000
www.bryggeriet.dk
E-mail: clemens@a-h-b.dk
Køkken:
Man.-lør. 11.30-14.30 og 17.30-22.00

Teater Bodega

Skelegade 7 · 8000 Århus C
Tlf. 8612 1917
www.teaterbodega.dk
E-mail: info@teaterbodega.dk
Køkken: Man.-lør. 11.00-23.30

A Hereford Beefstouw

Skelegade 5 · 8000 Århus C
Tlf. 8613 5325
www.a-hereford-beefstouw.dk
E-mail: aarhus@a-h-b.dk
Køkken: Man.-lør. 17.30-22.00
Søn. 17.30-21.30

Restaurant Pinden

Skelegade 29 · 8000 Århus C
Tlf. 8612 1102
www.pinden.com
E-mail: restaurant@pinden.com
Køkken: Man.-ons. 11.30-21.00
Tors.-lør. 11.30-22.00

